

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/410/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7518200142
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Bodnárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7518200142.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Bodnárovej a členiek senátu JUDr. Táne Veščičikovej a JUDr. Gizely Majerčák v spore žalobkyne: U. C., nar. XX.X.XXXX, bytom S. O., Y. XXX, prechodne v G., C. XX, zast. JUDr. Vladimírom Filičkom, PhD., advokátom so sídlom v Košiciach, Palárikova 1 proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, o zaplatenie 1.365,14 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie sp.zn. 10Csp/3/2018 z 26.6.2018

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice-okolie (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni 1.365,14 eur s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 645,66 eur od 9.1.2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni trovy konania v celom rozsahu 100%.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa po zmene žalobného návrhu (podaním zo 4.5.2018 žalobkyňa rozšírila žalobu) domáhala zaplatenia čiastky 865,14 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia a sumy 500,00 eur titulom nároku na primerané finančné zadosťučinenie, spolu 1.365,14 eur.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa a žalovaný uzatvorili dňa 1.4.2015 zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500109504 a 8500109505. Zároveň k týmto zmluvám uzatvorili dohody o poskytovaní služieb pod č. 8500109504 a 8500109505. Na základe takto uzavretých úverových zmlúv žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 1.500,00 eur tak pri prvej, ako aj pri druhej úverovej zmluve. Žalovaná sa túto istinu zaviazala vrátiť v mesačných splátkach po 53,08 eur po dobu 36 mesiacov. Celkovo sa zaviazala vrátiť istinu, navýšenú o úroky a poplatky za poskytnutie úveru v sume 2.060,88 eur za každú úverovú zmluvu. Na základe uzavretej dohody o poskytovaní služieb žalovaná sa v zmysle bodu 7 ods. 1 dohody o poskytovaní služieb zaviazala, že žalovanému bude mesačne uhrádzať poplatok za uzavretie dohody o poskytovaní služieb vo výške 2,53% zo sumy schváleného úveru, zníženého o sumu poplatku za poskytnutie úveru, t.j. vo výške 34,16 eur.

4. Z úverových zmlúv súd zistil, že žalobkyni bola poskytnutá finančná čiastka v sume 1.500,00 eur pri každej úverovej zmluve, pričom mesačná splátka úveru spolu s platbou podľa dohody o poskytnutí služieb činí 87,24 eur. Splatnosť úverových zmlúv je 36 mesiacov, mesačná splátka úveru je 53,08 eur, celková čiastka, ktorú žalovaná mala uhradiť, t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru

2.060,88 eur, RPMN na úver 26,84%, ročná úroková sadzba 17,77%, priemerná RPMN 34,42%, poplatok za poskytnutie úveru 150,00 eur. V prípade uzavretia dohody o poskytnutí služieb veriteľ bude informovať aj o celkovej sume, zahrňujúcej mesačnú splátku a mesačnú platbu podľa dohody o poskytovaní služieb. Uzavretá dohoda o poskytovaní služieb upravuje podmienky poskytovania dohodnutých služieb k uzavretým zmluvám o revolvingovom úvere pod rovnakým číslom, ako je číslo úverovej zmluvy. Dohodnuté služby sú doplnkové a dobrovoľné. Nemajú charakter podmienky alebo predpokladu uzavretia akéhokoľvek zmluvného vzťahu medzi poskytovateľom a zákazníkom, napríklad na získanie spotrebiteľského úveru alebo získanie úveru za ponúkaných podmienok. Podľa bodu 7.1 zákazník sa zaväzuje, že za uzavretie dohody zaplatí mesačne poskytovateľovi odplatu vo výške 2,53% zo sumy schváleného úveru, zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Zákazník sa zaväzuje splácať tento poplatok v pravidelných mesačných splátkach, ktorá bude uvedená spolu so splátkami úveru a úrokov za úver v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. V danom prípade tento poplatok činil mesačne 34,16 eur. Na základe týchto úverových zmlúv žalovaná zrážkami zo mzdy od mesiaca septembra 2016 do mesiaca novembra 2017 uhradila celkom 3.645,16 eur a zrážkami zo mzdy za mesiac december 2017 sumu 219,48 eur, t.j. spolu 3.865,14 eur, čo je o 865,14 eur viac, než dostala prostredníctvom poskytnutých spotrebiteľských úverov.

5. Po právnom posúdení veci podľa § 1, § 2 písm. d/, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, § 2 písm. g/, i/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch konštatoval, že z citovaných zákonných ustanovení jasne vyplýva povinnosť zahrnúť do RPMN celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom, pričom za celkové náklady sa považujú poplatky akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť a ktoré sú veriteľovi známe a to bez ohľadu na to, či povinnosť hradiť poplatky vznikne na základe povinne alebo dobrovoľne uzavretej dohody o doplnkovej službe. Konštatoval, že žalovaný od podpisu úverových zmlúv a následne dohodou o poskytnutí služieb vedel, že žalobkyňa musí platiť poplatok za uzavretie dohody vo výške 2,53% zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru, preto tento poplatok mal byť započítaný do RPMN. Pokiaľ sa tak nestalo, v zmysle § 11 písm. b/, d/ považoval spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov.

6. Vychádzajúc z § 451 ods. 1, 2, § 456 OZ prihládajúc na výsledky vykonaného dokazovania uzavrel, že žalobkyňa zaplatila žalovanému čiastku 3.865,14 eur, t.j. o 865,14 eur viac ako jej bol poskytnutý úver, preto zaviazal žalovaného na zaplatenie bezdôvodného obohatenia žalobkyni v sume 865,14 eur.

7. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania mal za to, že žalovaný pri uzatváraní úverových zmlúv konajúcej osobe (žalobkyni) vnútil aj iný úkon, než iba ten, ktorý bol v danom okamihu vo sfére jej záujmu, mal za preukázané, že žalobkyňa nebola osobitne oboznámená zo strany žalovaného o následkoch uzavretej dohody o poskytnutí služby, preto nebola schopná posúdiť následky takéhoto právneho úkonu. Dospel k záveru, že sa to dá považovať za nedostatok vôle konajúcej osoby (žalobkyne) vstúpiť do tohto právneho vzťahu. V tejto súvislosti poukazoval na uznesenie NS SR sp.zn. 6Cdo/9/2012 zo 16.1.2013, z ktorého vyplýva, že rešpektovanie princípu ignoratia iuris non ex tunc (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy iba výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. V danom prípade totiž platí, že tento princíp ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Za zavádzajúce a klamlivé považoval tvrdenie žalovaného o uzavretí dohody o poskytovaní služieb dobrovoľne a ponechané výlučne na vôli spotrebiteľa. Mal za to, že dohoda o poskytnutí služieb je síce formálne vyčlenená zo zmluvy o úvere, ale aj to za účelom formálneho zníženia odplaty za poskytnutie finančných prostriedkov, resp. zníženia RPMN. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobkyňa pri uzatváraní zmluvy o revolvingových úveroch podpísala celý rad dokumentov, ktoré jej neboli náležite vysvetlené. Navyše poukazoval na to, že žalovaný žalobkyni neposkytol službu, ale iba hypotetickú možnosť požiadať o poskytnutie služby a stanovil jej odplatu za poskytnutie takejto služby, ktorú v budúcnosti ani nemusela využiť. Mal za to, že uzavretá dohoda je neplatná, keďže odporuje dobrým mravom a prevláda v nej hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán.

8. Vychádzajúc z § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa prihládajúc na výsledky vykonaného dokazovania mal preukázané, že poskytnuté úvery boli bezúročné a bezpoplatkové a napriek tomu, že žalobkyňa žiadala vrátenie bezdôvodného obohatenia žalovaný to odmietol a tým žalobkyňa nemala možnosť po istú dobu disponovať s vlastnými finančnými prostriedkami, musela sa podrobiť zrážkam zo mzdy. Povinnosť zaplatiť primerané finančné zadostučinenie v zmysle tohto

zákonného ustanovenia je istou formou sankcie pre žalovaného, ktorý svojim postupom sa snažil obísť zákon, najmä o ochrane spotrebiteľa. Na základe týchto skutočností zaviazal žalovaného aj na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500,00 eur.

9. O povinnosti zaplatiť úrok z omeškania rozhodol s poukazom na ust. § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 OZ v spojení s § 3 nar. vlády SR č. 87/1995 Z.z. v platnom znení. Konštatoval, že žalovaný s úhradou bezdôvodného obohatenia je v omeškani, keďže žalobkyňa požiadala aj za zaplatenie úrokov z omeškania od 9.1.2017 až do zaplatenia žalobe vyhovel.

10. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 C.s.p. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktoré vydá súdny úradník.

11. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p. Žiadal zmeniť napadnuté rozhodnutie a žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania v celom rozsahu, eventuálne vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukazujúc na pravidlo výkladu vyplývajúce z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, z ktorého vyplýva, že čl. 23 Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a bez poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Z uvedeného vyplýva, že je potrebné skúmať, či tá ktorá náležitosť ešte neznamená, že úver je bezúročný. Bezúročný môže byť len vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybníť rozsah záväzku spotrebiteľa. Rozsah záväzku spotrebiteľa definujú iné ukazovatele: celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, RPMN a výška úveru. K označeniu žalobcu uviedol, že žalobca je v zmluve označený a identifikovaný na základe rodného čísla, ide o trvalý identifikačný osobný údaj fyzickej osoby, ktorý zabezpečuje jej jednoznačnosť v informačných systémoch. Ďalej poukazoval na to, že zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi a to určením dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z čl. 4 ods. 4, 5 zmluvných dojednaní v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti a spôsobom vyplývajúcim zo splátkového kalendára, ktorý predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy o revolvingovom úvere. K splneniu náležitostí „termínu konečnej splatnosti“ konštatoval, že v zmysle rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 je postačujúce také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov, čo bolo z jeho strany splnené. Takisto zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala požadované informácie (adresa veriteľa pre uplatnenie reklamácie alebo sťažnosti spotrebiteľa) spôsobom vyplývajúcim z obsahu jednotlivých dokumentov. K tvrdenej nesprávnej hodnote priemernej RPMN uviedol, že v predmetom prípade nešlo o poskytnutie úveru so zabezpečením, ako to vyplýva zo záverov súdu prvej inštancie, pričom uvedené nemožno stotožňovať s okolnosťou vyplývajúcou z dojednaní o zmluvnej pokute. K nesprávnej hodnote výslednej RPMN namietal, že zákon so zahrnutím nákladov za doplnkové služby počíta iba v prípade, ak ide o podmienku poskytnutia úveru, čo v danom prípade splnené nebolo. Zdôrazňoval, že z ust. § 2 písm. g/ zák. č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že do výpočtu celkových nákladov a nezapočítavajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru, čo predstavuje aj tento prípad. Uvedenú okolnosť súd prvej inštancie nezohľadnil napriek tomu, že predložil listinné dôkazy, ktoré zreteľne preukázali možnosť spotrebiteľa odstúpiť od dohody o poskytovaní služieb, čo vylučuje závery o povinnosti uzatvorenia tohto právneho úkonu. Namietal, že závery súdu prvej inštancie, podľa ktorého vnútil žalobkyni aj iný úkon než ten, ktorý bol predmetom, súd bližšie neodôvodnil. Poukazoval na to, že dohoda o poskytnutí služieb bola predložená vo forme samostatného dokumentu osobitným označením, pri zachovaní priemernej obozretnosti a vnímavosti spotrebiteľa je vylúčené, aby si žalobca neuvedomil, že ide o samostatný zmluvný dokument. Namietal, že zo samotného obsahu dohody vyplýva, že ide o dohodnuté služby doplnkové a dobrovoľné, nemajú charakter podmienky alebo predpokladu pre uzatvorenie akéhokoľvek zmluvného vzťahu. K záverom súdu o tzv. negatívnej dôkaznej teórii poukazoval na rozhodnutie NS SR sp.zn. 3Cdo/81/2011, podľa ktorého jazykové vyjadrenie právneho úkonu zachytené v zmluve musí najprv byť vykladané prostriedkami gramatickými či systematickými. Podmienkou preto, aby mohol prihliadnuť k vôli účastníkov je, aby nebola v rozpore s tým, čo vyplýva z jazykového vyjadrenia úkonu. Poukazoval na to, že žalobca doposiaľ nikdy netvrdil, aby bol nútený

dohodu podpísať, že by o uvedené služby nemal záujem, nežiadal o zrušenie dohody. Popieral závery súdu, v zmysle ktorých mala žalobkyňa iba hypotetickú možnosť požiadať o služby. Dohoda o poskytovaní služieb bola so žalovaným (správne žalobkyňou - poznámka odvolacieho súdu) uzatvorená ako samostatný právny úkon.

12. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhla odvolanie žalovaného odmietnuť z dôvodu absencie zákonných náležitostí, v prípade neodmietnutia odvolania navrhla rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Uviedla, že rozhodnutím súdu prvej inštancie, ako aj s jeho odôvodnením v plnom rozsahu súhlasí, keďže súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, aplikoval správne ustanovenia právnych predpisov a vec správne právne posúdil. Namietala, že žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol ani jeden z odvolacích dôvodov vypočítaných v ust. § 365 ods. 1 O.s.p., uvedená skutočnosť podľa nej s poukazom na ust. § 386 písm. d/ C.s.p. má za následok, že odvolanie nemá náležitosti v zmysle § 363 a uvedená skutočnosť má za následok, že sú splnené zákonné predpoklady preto, aby odvolací súd odvolanie žalovaného odmietol. Pre prípad, ak súd nevzhliadne dôvod na odmietnutie odvolania uviedla, že nesúhlasí s odvolaním. K argumentácii žalovaného, že úver môže byť bezúročný iba vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé spochybníť rozsah záväzku spotrebiteľa uviedla, že sa tým snaží vylúčiť tak prísnu právnu úpravu slovenského zákona o spotrebiteľských úveroch. Navyše Súdny dvor EÚ nie je oprávnený vykladať vnútroštátne právo členských štátov, všeobecné súdy sú oprávnené a povinné skúmať, či je rozpor vnútroštátneho predpisu so smernicou možné odstrániť tzv. eurokomformným výkladom. Aj tento výklad má však vymedzené hranice, podľa ktorých nesmie nútiť vnútroštátne orgány k výkladu contra legem, nesmie byť ohrozená právna istota, zákaz retroaktivity a všeobecné zásady práva a má rešpektovať výkladové metódy uznávané vnútroštátnym právom. Zákon o spotrebiteľských úveroch v čase uzatvorenia zmluvy o úvere vyslovene nespochybniteľne vyžadoval uvádzané náležitosti (vrátane doby trvania zmluvy o úvere a termínu konečnej splatnosti) pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti priamo v zmluve o úvere. Bola toho názoru, že záver žalovaného, podľa ktorého absencia týchto náležitostí nespôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o úvere by jednoznačne spôsobil výklad contra legem. Podľa nej žalovaný sleduje a de facto žiada o priamy účinok smernice k výkladom rozhodnutia C- 42/15. V tejto súvislosti poukazovala na rozhodnutia okresných súdov a to Okresného súdu Košice II sp.zn. 10C/178/2016 z 9.1.2018 a Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 10C/41/2014 z 13.2.2017. Opätovne poukazovala na skutočnosť, že RPMN uvedená v predmetnej zmluve je nesprávna, pretože ročná percentuálna miera nákladov v uvedenom prípade dosahuje výšku 89,82%, nie 26,84% ako je uvedené v zmluve o úvere. Uvedená skutočnosť má za následok, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. K údajom o dátume narodenia uviedla, že z ust. § 9 ods. 2 písm. d/ v spojení s § 11 zákona o spotrebiteľoch pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti explicitne vyžadovali pri označení spotrebiteľa uvedenie jeho dátumu narodenia a to aj popri označení rodným číslom, teda zmluva o úvere musí priamo obsahovať jednak dátum narodenia, ako aj rodné číslo spotrebiteľa, pričom nepostačuje uviesť v zmluve o úvere iba jeden z týchto údajov. K termínu konečnej splatnosti úveru odkázala na svoje vyjadrenia zo dňa 1.2.2018 a 12.3.2018, kde sa náležite vyjadrila a odôvodnila, preukázala absenciu údajov o konečnej splatnosti. Tento údaj musí byť v zmluve výslovne uvedený, nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí, v tejto súvislosti poukazovala na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 5Co/133/2015 zo 4.11.2015. Uvedenie adresy veriteľa pre uplatnenie reklamácie alebo sťažnosti spotrebiteľa podľa nej musí priamo obsahovať zmluva o spotrebiteľskom úvere, čo vyplýva z § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Zdôrazňovala, že náležitosti zmluvy obsiahnuté v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch musia byť obsiahnuté v samotnej zmluve o úvere a nie v zmluvných dojednaniach ako to uvádza žalovaný. V tejto súvislosti poukazovala na rozhodnutia krajských súdov a to Krajského súdu v Prešove sp.zn. 18Co/69/2017 z 18.4.2018 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17Co/81/2017 zo 4.4.2018. K odvolacím námietkam, podľa ktorých sa do hodnoty RPMN nezapočítavajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru s odvolaním na ust. § 2 písm. g/ v spojení s § 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch, uviedla, že predmetné ustanovenia svedčia práve o opaku tak, ako to zdôvodnila vo svojich vyjadreniach zo 4.5.2018 a 12.3.2018. Platí, že celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe. Zdôrazňovala, že zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 2 písm. g/ explicitne uvádza, že do celkových nákladov patria aj doplnkové služby. Bola toho názoru, že nepopierateľná nesprávnosť výšky RPMN v zmluve o úvere bez ďalšieho spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o úvere. Osobitne dôležitou skutočnosťou podľa nej je to, že aj v tom prípade,

ak by uzavretie dohôd o poskytovaní služieb bolo dobrovoľné, nemení nič na tom, že odplata za jej poskytnutie mala a musela byť zarátaná do výšky RPMN ako bolo spomínané aj v predchádzajúcich častiach. Nestotožnila sa s tvrdením žalovaného, že dohoda o poskytovaní služieb bola predložená vo forme samostatného dokumentu s osobitným označením, ktorý bol ňou aj osobitne podpísaný, teda je samostatným právnym úkonom poukazujúc na to, že jej právny zástupca sa nestretol ani s jediným prípadom, kedy by v porovnateľnom období došlo k uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere medzi žalovaným a spotrebiteľom, popri ktorej by nedošlo taktiež k uzavretiu dohody o poskytovaní služieb. Ide o formulárové zmluvy žalovaného, pri ktorých žalovaný využíva štandardizované postupy, pričom jednou podmienkou uzavretia zmlúv o úvere je uzavretie dohody o poskytovaní služieb. Je len formálne vyčlenená zo zmluvy o úvere za účelom formálneho zníženia odplaty za poskytnutie finančných prostriedkov, resp. zníženia RPMN. Dodala, že dohoda o poskytovaní služieb bola uzavretá v ten istý deň a pod tým istým číslom ako zmluva o úvere a hoci bola uzavretá na samostatnej listine ako samostatný právny úkon, to ešte neodôvodňuje záver, že táto dohoda bola individuálne dohodnutá v tom zmysle, že svedčí o slobodnej vôli dlžníka pristúpiť na takéto osobitné zmluvné podmienky. Vzhľadom na to, že dohoda o poskytovaní služieb má povahu formulára obdobného toho, ktorého prostredníctvom zmluvné strany uzavreli samotnú zmluvu o úvere, pričom bola jej predložená na podpis spolu so zmluvou o úvere, nie je zrejmé, či pochopila význam a zmysel dohody o poskytovaní služieb, teda tých služieb, ktoré úzko a bezprostredne súvisia so zmluvou o úvere, či jej boli poskytnuté jasné a zrozumiteľné informácie o jej obsahu. Uvedené okolnosti nemožno zneužívať k záverom o individuálnom dojednaní, že mala možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na uzavretie aj tejto dohody o poskytovaní služieb.

13. Žalovaný v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne namietal, že žalobca vo svojom podaní nereflektuje zložitosť otázky korelácie so zmenami v oblasti vnútroštátneho práva pri poukaze na požiadavku rešpektovania hraníc eurokomformného výkladu, pričom skutočnosti, ktoré boli vyvedené následne predstavujú podstatnú zmenu aj v oblasti slovenského právneho poriadku. V tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutie Ústavného súdu SR vo veci sp.zn. III.ÚS 666/2016. Tvrdil, že keďže dohoda bola dobrovoľná a nebola podmienkou na získanie úveru, tak sa ani odplata za poskytnutie balíka služieb nemohla zahrnúť do výpočtu RPMN pre úver, nakoľko v zmysle § 2 písm. g/ zák. č. 129/2010 Z.z. celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady úrokov, provízií a daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe okrem notárskych poplatkov, do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponechaných podmienok. Do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítavajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru. Dohoda predstavovala fakultatívne dojednanie, je vylúčené, aby nezapočítanie poplatku do RPMN malo spôsobiť nesprávnosť tohto údaja, nakoľko ani nemohol byť zahrnutý do vzorca výpočtu. Vzhľadom k tým skutočnostiam popieral tvrdenia, že RPMN je v zmluve nesprávne uvedená.

14. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného navrhla odvolanie žalovaného odmietnuť z dôvodu absencie zákonných náležitostí, prípadne rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Poukazovala na to, že extenzívny výklad nemôže nikdy dospieť do výkladu contra legem tak ako to v konečnom dôsledku zamýšľa žalovaný. Opätovne poukazovala na to, že zákon o spotrebiteľských úveroch platný a účinný v čase uzavretia zmluvy jednoznačne a nepochybne vyžadoval pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti, aby zmluva o úvere obsahovala náležitosti, ktoré zmluva uzavretá medzi ňou a žalovaným neobsahovala. Takéto priame porušenie zákona zo strany profesionálneho veriteľa nemožno nijakým výkladom zhojiť. Zdôrazňovala, že pri konflikte smernice a vnútroštátneho zákona členského štátu EÚ je povinnosťou vnútroštátneho súdu skúmať, či môže smernici priznať priamy účinok. V tejto súvislosti poukazovala na širokú rozhodovaciu prax, na ktorú poukazovala aj v predchádzajúcich podaniach, citovala časť rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp.zn. 5Co/369/2017 z 30.1.2018 a sp.zn. 11Co/10/2018 zo dňa 13.2.2018. K tvrdeniu žalovaného, že dohoda o poskytovaní služieb bola dobrovoľná a nebola podmienkou na získanie úveru, preto sa odplata za poskytnutie balíka služieb nemohla zahrnúť do výpočtu RPMN pre úver, uviedla, že v prejednávanej príhode išlo len o domnelú, resp. simulovanú dobrovoľnosť, bez uzavretia tejto dohody by žalovaný spotrebiteľovi nikdy úver neposkytol. Bola toho názoru, že aj v prípade, ak by išlo o poplatok dobrovoľný, mal byť tento zahrnutý do RPMN, keďže žalovaný už v čase koncipovania zmluvy a dohody vedel, že tento poplatok bude musieť zaplatiť. Opätovne poukazovala na znenie ust. § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa nej dohoda

o poskytovaní služieb a plnenie s ňou súvisiace spĺňajú podmienky pre zahrnutie do RPMN, ide o náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, zároveň sú to náklady známe veriteľovi, teda žalovanému a rovnako je nutné doplniť, že do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Predmetná dohoda je bezpochyby formulárová vyhotovená žalovaným, rovnako ako samotná zmluva o úvere, pričom tieto zmluvy jej boli dané na podpis v jednej kope spolu so zmluvou o úvere. Bola jej podstrčená v kope papierov, rovnako aj dohoda o poskytovaní služieb, kde žalovaný by mohol zneužiť časovú tieseň a nechal ju podpísať všetky papiere bez toho, aby si ich mohla dôkladne preštudovať a na tieto služby nebola vopred upozornená. Žalovaný ako dodávateľ vedel, že jej bude v súvislosti so zmluvou o úvere poskytovať aj takéto služby, avšak vopred ju neupozornil na prípadnú fakultatívnosť tejto dohody o poskytovaní služieb, ale dal jej ju podpísať bez toho, aby bola schopná posúdiť následky takéhoto právneho úkonu. Na podporu svojich tvrdení poukazovala na rozhodovaciu činnosť súdov, poukazujúc na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/253/2016 z 28.11.2017, Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 2Co/177/2015 z 26.5.2016, Krajského súdu v Prešove sp.zn. 16Co/22/2017 zo dňa 20.2.2018 a ďalšie rozhodnutia, časť odôvodnenia ktorých citovala.

15. Vyjadrenie žalobkyne k vyjadreniu žalovaného bolo žalovanému doručené 6.9.2019. Ďalšie vyjadrenia podané neboli.

16. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v rozsahu danom v ust. § 379 a § 380 C.s.p. a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

17. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

18. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 9.10.2019 o 9,55 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 2.10.2019 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle § 219 ods. 1, 3 C.s.p.

19. Žalovaný v odvolaní namietal odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p., t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

20. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p. je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

21. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 C.s.p..

22. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

23. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

24. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy hodnotil podľa § 191 C.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

25. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Ani v odvolacom konaní nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

26. Odvolací súd nezistil v konaní žiadne porušenie procesných práv ani inú vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza:

27. Za rozhodný pre posúdenie úveru ako bezúročného a bezpoplatkového odvolací súd považoval záver súdu prvej inštancie o nesprávne určenej hodnote RPMN v dôsledku nezapočítania nákladov podľa dohody o poskytnutí služby podľa § 2 písm. g/ zák. č. 129/2010 Z.z.

28. Žalovaný v odvolaní proti tomuto záveru súdu prvej inštancie sa bránil tým, že išlo o dobrovoľnú službu, ktorá nebola podmienkou pre získanie úveru ako to vyžaduje § 2 písm. g/ zák. č. 129/2010 Z.z.

29. Žalovaný na preukázanie tohto tvrdenia doposiaľ neoznačil ani nepredložil žiadne dôkazy. Z obsahu žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu / zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového úveru č. 8500109504 z časti 5, 6 údaje o požadovanom spotrebiteľskom úvere revolvingového úveru v eur, resp. údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere revolvingového úveru v eur, vyplýva, že do mesačnej platby bola zahrnutá mesačná splátka úveru spolu s platbou podľa dohody o poskytovaní služieb vo výške 87,24 eur, pričom dohoda o poskytovaní služieb, ktorá má to isté číslo ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu uzavretá v tej istý deň, obsahuje záväzok žalobkyne zaplatiť mesačne poskytovateľovi odplatu vo výške 2,53% zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru, ktorú sa zaviazala splácať v pravidelných mesačných splátkach, ktorá bude uvedená spolu so splátkou úveru a úrokov za úver v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje, že v súdnej praxi boli dohody žalobcu o poskytovaní služieb uzavreté so spotrebiteľmi, ktoré spočívali v odklade splátok vyhodnotených ako neprijateľné zmluvné podmienky a teda neplatné podľa § 53 ods. 5 OZ a zároveň ako rozporné s dobrými mravmi v zmysle § 39 OZ.

30. Za týchto skutkových okolností (nepreukázanie dobrovoľnosti poskytovanej a spoplatnenej služby) bol správny záver súdu prvej inštancie, že do RPMN úveru, ako aj do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť mal žalobca správne ako celkové náklady započítať aj mesačné platby za poskytnuté doplnkové služby ako ukladá § 2 písm. g/ v spojení s písm. i/ zák. č. 129/2010 Z.z., keďže túto povinnosť žalobca nesplnil je v zmluve o spotrebiteľskom úvere ročná percentuálna miera nákladov uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa, čo má v zmysle § 11 ods. 1 písm. d/ zák. č. 129/2010 Z.z. za následok, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

31. Nemožno súhlasiť s tvrdením žalovaného, že uzavretie dohody nebolo podmienkou poskytnutia úveru, nakoľko z obsahu spisu najmä z obsahu žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ako to už bolo vyššie uvedené, vyplýva, že poplatok za doplnkové služby v zmysle dohody o poskytovaní služieb uzavretej v deň uzavretia zmluvy bol zahrnutý (započítaný) do výšky splátok na úhradu poskytnutého úveru, pričom už do predtlaču zmluvy bola zahrnutá aj dohoda o poskytovaní služieb, ktoré okolnosti nasvedčujú tomu, že úmyslom žalovaného bolo poskytnúť úver za predpokladu uzavretia dohody, t.j. uzavretie dohody fakticky bolo podmienkou uzavretia zmluvy o úvere.

32. Z vyššie uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov uvedených v rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie vrátane výroku o trovách konania ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. Žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný, žalobkyňa bola v odvolacom konaní plne úspešná, preto jej bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške účelne vynaložených trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).